

דאנטיס כריתים

ש תיב עשרה משימות הוטלו עליי גיבור ה' יאגה היוונית, הרקולס (הוא הרקולס). ייתכן שהמשימה הקשה ביותר היתה השנייה: הריי גת הידרה.

הידרה היה נחש בעל מאה ראשים, כולם רצחניים. ברגע שנחתך ראש אחד מראשיו, היה צומח במקומו ראש חדש.

הנחש חי לו בביצות לרנה. הוא משך אנשים וחיות אל מצולות הביצה, ושם חנק אותם להנאתו. הרקולס ידע לעמוד במשימה הבלתיאפשרית. הוא נטל חרב דמויית-מגל, ולקח עימו את נושא-כליו, יולאוס. ברגע שחתך ראש אחד של הנחש, שרף נושא-הכלים את הצוואר הערוף — וכך נמנעה צמיחתו של ראש חדש. כאשר נחתך אחרון הראשים, מתה המיפלצת. הרקולס ביתר את הפגר, וטבל את חיציו במיץ-המרה. זה היה רעל נורא, ומאז היו כל חיציו שד הרקולס קמלניים.

(לפי כללי הספורט של יוון העתיקה, נפסל ניצחון זה של הגיבור, מפני שהוא נעזר בנושא-הכלים. אבל תושייתו של הרקולס עדיין מעוררת הערצה.)

ה הרקולס המנוח לא נסע אל המשימה בחרצות, ולא עמדו לרשותו מסוקים ונחתות. אך מילבד הב' דלים טכניים אלה, יש דמיון רב בין המיבצע האחרון של צה"ל בבירות ובין המשימה השנייה של גיבור האגדה.

צה"ל יצא לכרות את ראשי תנועת-הפני דאיון.

כבר דובר הרבה על התושייה, הגבורה, התעוזה ו- שאר תכונותיו של הרקולס, שבאו לידי גילוי כה מזהיר במיבצע-ביירות.

נותרה השאלה המעשית: האם הצליח ה' מיבצע להרוג את הנחש, כפי שנהרגה הידרה? לצה"ל היתה מהדורה מודרנית של החרב דמויית-המגל. האם היתה לו גם מהדורה מודרנית של הלפיד? האם נכרתו הראשים בצורה המבטיחה שרא יצמחו במקומם ראשים חדשים?

מי שנתן את הפקודה למיבצע זה, בדרג המדיני, בוודאי ביקש להשיג הישג זה. לשם כך היה מוכן לשלם מחיר יקר.

איני מתכוון רק לצעירים ששילמו בחייהם עבור מיבצע זה, וגם לא רק לחבריהם, שהיו עלולים לשלם מחיר דומה, לולא הצליחו לנצל את גורם ההפתעה ב' אופן מושלם.

אני מתכוון למחיר המדיני.

אין זו הפעם הראשונה שבה נוקטת ממשלת ישראל באמצעים בלתי-שיגרתיים נגד כוחות ערביים. במשך השנים, ייוחסו לישראל פעולות רבות מסוג זה: מיש"ח לוח חבילות-לפץ לגיטטיים צבאיים מצריים ולמדענים גרמניים במצרים; מייבצע פועלים של הטיור הפלסטיני ברחבי העולם; מייבצע מחתרת מכל הסוגים.

החידוש של פעולות-ביירות טמון בכך ש' מדינת-ישראל מודה בפעם הראשונה, כמה מלא, שחיא שיגרה כוחות סדירים לביצוע משימות גיימס בונד.

עד כה היה הטיור-הנגדי בבחינת מכשיר חשאי. עכשיו הפך למכשיר רשמי. ישראל הודיעה על נכר נותה ללחום בפידאיון ברחבי העולם באותם האמצעים שבהם נוקטים הם בעצמם — וביעילות רבה לאין שיעור. פעולת ביירות היתה, למעשה, חזרה על מיבצע-יאצ"ל, באמצעים המשוכללים שד מדינה מודרנית.

אין ספק שההחלטה לגלות זאת לעיני העולם לא נולדה בקלות, ולראייה: עברו כימעט שש שנים מאז מילחמת ששת-הימים, בהן גבר והתרחב הטיור ה' פלסטיני, לפני שנתקבלה ההחלטה.

היא נתקבלה מפני שמישהו הגיע לכדל מספקה שאין כל טעם לקצץ את זנבות הנחש, ושיש לנסות לכרות את ראשיו.

אשר תיכנן הרקולס את המיבצע שלו, הבין הראשים עצמם אינם חשובים. מה טעם בכריתת ראש, אם במקומו צומח מיד ראש חדש? הוא הדין לגבי תנועה כמו תנועת הפידאיון. אין לה מנהיג אחד — לא מדיני ולא צבאי.

יאסר עראפאת אינו אישיות היסטורית, שסיוקה ישאר אחריו חלז ריק. עד כמה ש' ידוע, אין לתנועה גאון מיבצע, שאין לו תחי דית.

המיבצע, חשוב הרבה יותר היה החלק השני: הריכת הצווארים, כדי שלא יצמח במקום זה ראש חדש. האם חשבו על כך מתכנני המיבצע בבירות? האם הם יודעים היכן נמצא הצוואר? מה דמותו? כיצד לטפל בו?

את התכונות המזרות ביותר של תנועת הפני דאיון טמונה בחוסר כל יחס סביר בין כושרה ובין תוצאותיה.

מבחינת הכושר המיבצעי, זוהי תנועה כושלת לכל הדיעות. לא זה בילבד שאינה מגיעה לרמת ההישגים המיבצעיים של אצל ולח"י, אלא שגם בהשוואה למחד תרות פחות מוצלחות היא אומללה למדי. חלק גדול של מיבצעה נכשלים בטרם ביצוע, חלק גדול של פעי-

הרקולס

ליה נתפסים בעוד מועד, ובחזית העיקרית שלה — בישראל ובשטחים המוחזקים — היא כימעט משותקת. ובכל זאת: תנועה כושלת זו מרתקת את תשומת-לב העולם כולו. היא — והיא בלבד — גרמה לכך שהעולם מודע לקיומה של בעייה פלסטינית, ושאמצעייה-התיקשורת הבינלאומיים מקדישים לה סיקור בתי-פוסק.

יתר על כן: מדינת ישראל מקדישה מדי שנה אמצעים עצומים למילחמה בטרור, מעולם לא נעשה חשי בון מדויק, מפני שמשאבים אלה באים מתקציבים ומגופים שונים — צה"ל, שרותי-הביטחון, משרדי-ממשלה שונים.

אם נצרה יחד את כל הפעולות וההוצאות שהיו נחשבות לנו לזא היתה קיימת תנועת הפידאיון, נגיע בוודאי לסכום של מיליארד ל' רות לשנה — לפחות.

כל זה כדי להיאבק באותה תנועה כושלת, חסרת תושייה מיבצעית. האין זה מוזר?

לא, אין זה מוזר כלל. כי הדבר טבוע במהותה של תנועה זו.

כשהייתי בקורס מסיכום, למדתי את סודות הלוחמה בשטח בנוי. מכל מה שלמדתי אז, נחרת — בוחרוני כלל חשוב אחד: גרם החייל הגרוע ביותר הופך גיבור, כאשר אין לו ברירה. אם אתה כובש את הקומה התחתונה של הבניין, ואחריה השנייה, מוצא האויב את עצמו בסופו של דבר בעליית-הנג, בלא כל דרך לנסיגה ולהצלה. במצב כזה, הוא מוכר את חייו ביוקר, וגם פחדן עלוב לוחם או כארי.

נורמליים, מה הוא יבדל לעשות כיום כדי לתת פורקן לרגשות אלה? כל הארץ, שבה הוא רואה את מולדתו, כבושה. יש ראל מודיעה לו, באמצעות שילטונותיה החוקיים, שאינה מכירה כלל בקיומו של עם פלסטיני. קל וחומר

שאינה מוכנה להעניק לו אפשרות כלשהי לבנות לעצמו בית לאומי אף בחלק מארצו. המלך חוסיין משלם מדי פעם מס-שפתיים ליישות פלסטינית, אך איש אינו מא- מין שהוא מתכוון ברצינות להכיר בה, או שהוא מסוגל להשיג מישראל שלום שייאפשר את קיומו של בית לאומי פלסטיני.

האמת הפשוטה היא שלצעיר פלסטיני לאומי כיום יש רק ברירה אחת: לוותר סופית על כל קיום לאומי, מכסימלי או מינימלי — או להצטרף לאירגון של פידאיון. זהו הצוואר, שעדין צומחים הראשים.

כל עוד זהו הברירה היחידה העומדת בפני צעיר פלסטיני, יצמחו ראשים חדשים.

רק כסיל יאמין שאפשר להנחית על אירגוני-הפני דאיון מהלומות כה רבות, כה מוחצות וכה רצופות, עד שאחרון הפלסטינים ברחבי העולם יתייאש סופית וית- פטר מעמו.

בכל שנה צומח שנתון חדש של צעירים פלסטינים. בכל שנה נכנס שנתון חדש לאוניברסיטאות ברחבי ה' עולם, לבתי-הספר במחנות-הפלסטים. בכל שנה לומדים צעירים אלה יצירות ספרות המלהיבות אדם לקום ולפי- עול למען עמו.

אם אין דרך לגיטימית, הגיונית ויעילה ל' שרות העם הפלסטיני, יידחסו לפחות חלק מן הצעירים האלה לדרך הרצח, החבלה, החטרי פה, ההתאבדות.

ומכיוון שדי במיספר זעיר — מיספר מגוחך ממש! — כדי לבצע מינימום של פעולות כושלות, שיטילו את צילן על העולם כולו — די בתגבורת זו. זה היה נכון חמש שנים. זה נכון כיום. זה יהיה נכון גם בעוד חמש שנים, ובעוד חמי- שים שנה.

כל עוד אנו אותנים בחרב בילבד, ואין לנו לפיד — תישאר מילחמה זו חלק מחיינו. הלאומיים והפרטיים יהיו לפידאיון עליות וירידות, הצלחות ו' תבוסות. יהיו לנו נצחונות קטנים וגדולים, ואת ניצחונות מזהירים. אך המצב לא ישתנה בעיקרו.

מהו הלפיד במשל זה? איזו אש תבער בו? דומני שהתשובה נובעת מראייה מסוכחת של ה' שאלה.

תנועת הפידאיון גורמת לכך שהבעייה הפלסטינית לא תישכח ולא תיעלם. אבל אין היא מקרבת את ה' בעייה אף המילימטר אחד אל פיתרונה. מי שרוצה לחסום בהצלחה את דרכם של צעירים פלסטיניים אל אירגוני הפידאיון — צריך לפתוח בפניהם דרך אחרת. דרך שתהיה גם מעשית וגם מספקת מבחינה לאומית.

בנסיבות ההיסטוריות הקיימות, תיתכן רק דרך אחת כזאת: לאפשר לעם הפלסטיני לבנות את ביתו הלאומי בחלק מן הארץ, שהוא רואה בה את מולדתו: הארץ ש' הוא קורא לה פלסטין, הארץ שבין הים והירדן. שום התחכמות לא תעזור לה. חכמים-בלילה יכולים למצוא לפלסטינים פלסטין חדשה, בעבר-הירדן, או ב' כוריית, או באלאסקה. (היו חכמים-בלילה, שרצו למצוא לנו ארץ-ישראל חדשה, בארגנטינה, בכיריבידואן, או באוגנדה.)

כדי להעמיד בפני העם הפלסטיני את הברירה בין מילחמה רצחנית ובין בניין מולדתו בשלום — עלינו לראות תחילה את הברירה העומדת בפני העם הישראלי: הברירה בין „ארץ-ישראל שלמה" שתעסוק לנצח ב' מילחמה זעירה אך קטלנית זו, ובין החזרת חלק מהארץ לידי הפלסטינים.

לפני שאנו יכולים לגשת לפיתרון הבעייה הפלסטינית, עלינו לפתור בעייה ישראלית זו.

את התוצאות של מילחמת ששת-הימים היתה שגם המיליטריסט הקיצוני ביותר אצלנו הבין ש' אין כל אפשרות לפתור את בעיית ישראל-ערב באמצעים צבאיים.

אם ניצחון כה מוחץ, כה חדיפעמי, כה טוטאלי לא הביא לנו את השלום — שום מיבצע צבאי לא יביאו יתכן שמייבצע-ביירות יביא לנו תוצאות דומות, דור- קא משום הצלחתו הפנטסטית.

אם מיבצע כה מזהיר, כה מושגם, כה נר' עז לא יבוצע את ראשי הנחש הפידאיוני — שום מיבצע צבאי לא ישיג זאת. ככל שנקדים להבין זאת, כך ייטב. מיץ-המרה של הידרה באגדה היה רעל, והרקולס ניצל אותו לייצר נשק קטלני. מיץ-המרה של הבעייה הפלסטינית מרעילה כיום את העולם כולו. החרב דמויית-המגל עשתה את שנה. הגיע הזמן להדליק את הלפיד.